

MATEJ RUMANOVSKÝ

Kravata

„Deti, psov a mužov treba vychovávať,“ povedala po nedlhej úvahe Petrova matka uprostred večere, napichujúc premočenú knedľu v hnedej omáčke s korením plávajúcim ako kal na vode zabudnutého rybníka.

Jej druh, veľmi vzdelaný muž a Petrov nevlastný otec, na túto štipľavú poznámku nereagoval a radšej sa ďalej rýpal v takmer už prázdnom tanieri, ktorý mu pod nos strčila mladá a pôvabná Petrova žena Oľga. (Zatiaľ čo Oľgin pôvab plynul iba z jej mladosti, Petrova matka si túto vlastnosť vydobýjala vlastnými prostriedkami – nosila výrazné šperky, odvážne, drahé šaty a svoju tvár mala spevnenú ako natiahnutý balónik na hríbiku na štopkanie ponožiek. Skrátka: napriek prirodzenému Oľginmu pôvabu, mala i v tomto smere navrch a bez ohľadu na vyšší vek konkurovala jej kráse.)

Ostatní prítomní – hostitelia Peter a Oľga – reagovali bez zásadných rozdielov rovnako: pozerali do taniera, napichovali zhnednutú knedľu s mäsom a celé toto sústo si vkladali do úst, azda len preto, aby žuvali čo najdlhšie a nemuseli byť tými, čo prerušia ono už beztak dosť trápne a dlhé ticho, ktoré sprevádzalo matkino odporúčanie, radu a predovšetkým odpoveď na Oľginu zdvorilostnú otázku: „Aké je vaše životné krédo, madam?“

Matkin druh, hovorme mu iba profesor (ved' ním aj bol), vedel, že táto otázka nemala zaznieť a rovnako vedel, aká na ňu príde odpoveď. Preto mlčal. Nie z prekvapenia či poníženia, ale jednoducho od nudy plynúcej z rečí, ktoré sa, v matkinom prípade, točili stále okolo toho istého. No nebojoval proti tomu; prijímal svoj údel, jedol pokrájanú knedľu a z času na čas rukami uhladil svoju dokonale vyžehlenú vlnenú vestu navlečenú na bledej košeli s rozopnutým prvým gombíkom. Bol si však dobre vedomý toho, že nech už ticho za stolom preťahuje, koľko chce, aj tak musí byť nakoniec tým, kto ho preruší. Preto otočil zrak k Petrovej žene a rovnakým zdvorilostným tónom, aký použila ona pred chvíľou, vyhlásil niečo, čo počas tohto večera muselo odznieť (napriek tomu, že to nebola celkom pravda):

„Je to výborné, milá Oľga. Ste znamenitá kuchárka.“

Po profesorovej poznámke sa Oľga oprávnene zapýrila, sklonila hlavku nabok a vyslovila úprimnú ďakovnú odpoveď.

Už-už by pokračovala v téme ďalej, rozpovedala by sa napríklad o tom, ako robila tú (chutnú) omáčku či aké mäso vybrala, ale to sa nestalo. Do rozhovoru vstúpila Petrova matka a profesorovu pochvalu zmietla zo stola ako rozsypanú suchú múku.

„Je príliš zdvorilý,“ obhajovala ho, akoby snád' povedal niečo zlé. „Minule mi vychválil do nebies vajíčko uvarené natvrdo.“

Pýr v tvári, gesto vykrútenej hlávky, ale i chvíľkový dobrý pocit, ktorý Oľge dodával istotu, že jedlo hostom chutí, boli preč a jej už zostávalo len sa prudko zamračiť a hľadiť si zasa svojho.

„Tým nechcem nič porovnávať. Je to vynikajúce, drahá,“ zaklamala matka a myslela si, že tým niečomu pomôže. A možno by aj, keby ju zvyk a neoblomné ego nehnali pokračovať ďalej: „Recept z internetu?“

Od Oľgy sa matkina dodatočná otázka odrazila ako lopta od steny, ktorá sa spolu s jej pohľadom odkotúľala pred Petrovu znudenú tvár. Rozumel náznakom – mal Oľge pomôcť, podporiť ju, alebo aspoň požiadať matku, nech sa mierni. Ale na čo by to bolo? Profesor nebol jediný, ktorý dokázal predpovedať smerovanie rozhovorov s matkou. Preto odkopol loptu ďalej a, zahovárajúc matkinu nevhodnú vravu, položil profesorovi planú a bezvýznamnú otázku, ktorá nikomu neuškodí a možno aspoň dovlečie tento únavný večer do konca, o ktorom ešte nikto zo zúčastnených (snád' s výnimkou Petra) nemal predstavu. Rukami si na krku uvoľnil výraznú ružovú kravatu, lakťami si postrčil rozopnuté sako dozadu a s nádychom akoby o kúsok slobodnejším napokon vyslovil: „Ako sa vám darí v ústave?“

Profesor sa nad otázkou uškrnul a svoju mimiku následne vyjadril slovne: „Blázinec, nad ktorým sa usmievam. Inak to ani nejde.“

„Skutočne?“ reagoval Peter nad jeho mieru prekvapene. „Pracovať v Akadémii vied musí byť predsa zaujímavé a najmä užitočné. Nerozumím vašim pochybám.“

Profesor sa dostával do varu a pozorné oko by jeho vnútorný stav možno spozorovalo aj navonok. Bolo zrejmé, že Peter pichal prstom do osieho hniezda, i keď toto hniezdo bolo plné mierumilovných a dobráckych ôs.

„Všetci mi pripadajú smiešni,“ pokojne odvetil, „vrátane mňa. No človek to vidí až po čase.“

„Nezačínaj s tým...“ znova sa ozvala matka, no tentokrát už iba ako vzdialený volajúci či ako babička v mäsiarstve, ktorá si vo fronte pre seba (dostatočne nahlas) šomre niečo ako *Čo chce vykúpiť celý obchod?*, a pritom sa tvári, akoby tú poznámku vôbec neadresovala pani, ktorá si v tej chvíli kupovala po dvadsať deka z piatich druhov salámy.

„Ale prečo, veď sa s mladým bavíme nie?“ tváril sa profesor nasilu emancipovane. „Kde sme to skončili?“ spýtal sa Petra a následne si sám odpovedal, akoby si bol v tej chvíli spomenul: „Aha, pri vtipoch.“

Peter reagoval citátom či aspoň parafrázou z veľkej knihy, ktorú mal rád a na ktorú mal dostatok času sa rozpomenúť: „Aristoteles raz napísal: »Smiešnosť je niečo ako bezbolestná a neškodná chyba.«“

„Presne!“ zvolal profesor s nadšením, ktoré azda zobral obom prítomným ženám a tie mohli len frflať nad tými prehnane intelektuálnymi rečami.

Peter sa ďalej rozhovoril o tom, ako sme všetci v istom ohľade smiešni, ibaže nie všetci sme ochotní si to priznať, čo pravdepodobne smeroval na dvojicu frflajúcich žien a skoro by sa bolo zdalo, akoby týmito rečami prejavoval profesorovi istú náklonnosť. Takýto moment by bol výnimočný najmä preto, lebo profesora nemal už zo zásady rád. Presnejšie, išlo o rozvod matky (ktorú tiež nemal nijako v láske) s jeho biologickým otcom, v čom mal profesor svojím bytím zákonite prsty. Skrátka, akákoľvek priazeň týmto smerom dosiaľ neprúdila, prúdila len opačným – od profesora k Petrovi. Áno, tak ako teraz, keď sa neuvážene a prehnane idealisticky medzi rečou vyjadril, že ten mladý pred ním je *naša budúcnosť*.

Ktovie ako by tento rozhovor pokračoval osamote a či by si títo dvaja k sebe dokonca nenašli cestu, no všetko to zostáva len v rovine teórie, keďže moc nad celou situáciou prevzala matka, nervózna z toho, že musí byť tak dlho ticho a pritom sa pozerať na odutú Petrovu ženu.

„Nepritakávaj toľko, spyšnie mi,“ povedala uzurpátorsky a vzápätí sa obrátila na Petra. „Povedz, syn môj, ako sa ti darí v práci?“ spýtala sa ho celkom iným hlasom.

Toľko zbytočných slov, išlo mu hlavou, no prekonal sa a len stroho odvrkol: „Ujde to.“

„Ujde to? To je všetko?“

„Dá sa, mama, všetko je v pohode, nemusíš sa báť...“

„Ujde to, dá sa, v pohode. A že sa nemusím báť? Samozrejme, že sa bojím,“ predstierala starosť. „Čo si mám o takýchto odpovediach myslieť? Čo som cudzia, že sa mi nechceš zveriť?“

„Nie mama,“ povzdychol Peter, „no mám ti hovoriť o niečom, o čom viem, že ťa vrcholne nezaujímá?“

„Nezaujímá? No dovoľ...“ povedala matka a zatvárila sa urazene.

„Teda zaujímá?“

„Že či, samozrejme!“ (Stále hrala tú istú dotknutosť.) „Si môj syn a záleží mi na tebe. To len ty vo mne vidíš krkavčiu matku, ktorá by sa mala snáď hanbiť za to, že chce byť na sklonku života spokojná a šťastná.“

„Dobre. Chceš to počuť? Tak spustím,“ hovoril s melancholickou hrdosťou. „Dopísal som tri nové poviedky a v hlave sa mi už črtá námet na novú...“

Vtom akoby naschvál zazvonil matke vo vrecku telefón – navyše tým otravným zvončením, ktoré má predvolené väčšina dnešných telefónov – a zabúdajúc na načatý rozhovor a synovo zapálenie, pozrela tupým pohľadom na ostatných, vstala od stola a dôležito vyhlásila: „Prepáčte, toto musím zdvihnúť, volajú z agentúry.“ A zavrela za sebou dvere najbližšej izby.

V rozhovore ju ihneď nahradil profesor, ktorý ešte vždy s podliezavým tónom, aký pozná len rodič nevlastného dieťaťa, vyhlásil bez náznaku viny: „V pošte som našiel tvoje poviedky, ktoré si matke poslal na posúdenie a prečítal som si ich.“

Petra to neudivilo, počúval ďalej.

„Priateľ môj, ty máš talent! Píšeš celkom ľahko, vtipne a myšlienkovobo bohato. Tvoje texty sú vyspelé a kultivované. Je v nich toľko pravdy! Som presvedčený, že tvoje nadanie čoskoro objaví hocktorý literát či kritik a posunú ťa do prvej ligy.“

Vtedy Peter zareagoval: „To nemôžete vedieť.“

„Máš pravdu, nemôžem. No veľmi by som si to prial.“

„Prečo?“

„Neviem. Iba cítim priazeň a chcel som ti ju vyjadriť. Podľa toho, čo som čítal, je v tebe veľa, pre mňa aj prekvapivo veľa...“

Na to Peter reagoval rovnakou ďakovnou frázou, akou reagovala Oľga na chválu jej jedla, i keď podtón aj podtext týchto slov boli iné.

„Nebud' nezdvorilý,“ ozvala sa Oľga, ktorá počas matkinej neprítomnosti nabrala odvahy.

„Nie je nezdvorilý, milá Oľga,“ obhajoval profesor *svojho* priateľa. „Je si vedomý svojho talentu a podľa toho koná. Nie je na tom nič zlé.“

Nato Peter v silnom rozčúlení (nikto z prítomných túto reakciu ne-

čakal a netušil jej pôvod) buchol do stola a so zvýšeným hlasom bľabotal:

„Nechajme to, prosím vás. Nechajte ma. Bavme sa o maďarskom guláši alebo o niečom podobne bezvýznamnom, premárnime spoločne čas planými rečami, potom sa rozlúčme, vzájomne si poďakujeme a navrávajte si, ako nám bolo spolu dobre a aký zmysluplný bol tento večer.“ Na chvíľu sa pristavil, akoby si znova premietal, čo vlastne povedal. „Urobme to, dobre?“

Odzrazu nastalo ticho, no kým si ho jeden stihol uvedomiť či nebudaj vychutnať, cez dvere vstúpila matka a dokončujúc (nepochybne dôležitý a neodkladný) telefonát si sadla späť k stolu. „Prepáčte potrebovali ma,“ vyhlásila a usmiala sa do citeľne ťaživej atmosféry. „O čo som prišla?“

Odpovedal profesor – s úsmevom, na ktorý bola uňho zvyknutá: „Všetko v poriadku, drahá. Tuto s mladým umelcom sme sa práve rozprávali o jeho vzácnej tvorbe, ktorú ti poslal.“

„Aha. Tak o tvorbe,“ povedala matka, akoby už predtým vedela, o čom je reč. „A prečo je potom mladý taký skleslý?“ Pozerajúc na syna, ktorý mal oči zaryté v tanieri, pokračovala: „Myslíš si, že som tie tvoje veci nečítala, keď som nič nehovorila, však? Čítala som ich.“

Peter spozornel.

„Nie je to zlé. Je to milé, pútavé, talentované a tak ďalej. No chýba tomu niečo. Zamyslela sa. Ako by som to... Poviedky by mali plynúť, človek by si mal pri nich oddýchnuť, no ja som bola pri ich čítaní taká unavená. Tie vety sa vliekli, no nikam sa nedovliekli. Neber to v zlom, prosím. No chýba tomu... chýba tomu...“

„...dej,“ dokončila načatú vetu Oľga. (Ktovie, kde sa v nej vzala tá smelosť.)

„Áno, dej!“ súhlasne prikývla matka. „Tvojim poviedkam chýba dej!“

„Ale aký dej?“ reagoval Peter dotknuto. „Vari každá poviedka musí smerovať z bodu A do bodu B a v bode B sa zákonite musí stať niečo prekvapivé, strhujúce a dôležité? Načo je komu dej, ktorý neprináša nič univerzálne a všeobecne platné? Dej, čo možno dnes žne úspech, no o rok už nie je aktuálny ani zaujímavý. A dá sa prerozprávať prostým novinovým článkom! Dej nemá nič spoločné s umením. Dej je história! Dej-epis.“

„No, no, drahý. Veď nebuď hneď podráždený,“ chlácholila ho matka. „S Oľgou ti chceme dobre. Veď ti dávame cennú spätnú väzbu –

tvoji milí, blízki. Mal by si si to vážiť. Alebo by si bol radšej, keby ti tieto školácke chyby vytýkali ľudia z brandže? Rozniesli by ťa na kopytách!“

„Nech. Neverím im,“ reagoval Peter postojom, ktorý všetkých unavoval. „Čechovovi tiež vytýkali jeho modernosť a že jeho prózam chýba dej. Že sú ploché a vlečú sa. No problém nebol v ňom!“

„Ale Peter...“ snažila sa ho zastaviť matka. Márne.

„A Dostojevskij?“

Znova ho prerušila, tentoraz už hlasitým smiechom, ktorý sa tiahol celým najbližším sledom slov. „Peter!“ zvolala. „Čechov? Dostojevskij? To sú majstri svojho odboru! Si ambiciózny, myslíš to s písaním vážne, no šliapeš na privysoký schod. To boli géniovia. Nevídané zjavy. Na nich ty, ani ja, ani nikto za týmto stolom skrátka nemá. To je fakt a s ním sa musíš zmieriť. A tak ísť ďalej...“

„Nikdy!“ zvolal Peter. A jasné, že profesor ho v tom vrúčne podporil – teraz však hovorila matka.

„Tvoj problém je, že tam, kde iní končia, ty chceš začať. No tak to nejde. Prečítaj si Dumasa, Flauberta, Huga... Všade je dej. Všade je príbeh! Ľudstvo žije príbehmi, nie zaradom spísanými chladnými myšlienkami. A chceš mi snáď tvrdiť, že Traja mušketeri, Pani Bovaryová alebo Bedári dnes už nemajú hodnotu?“

„Boli odrazom doby!“ odvetil Peter ešte vždy reakcionársky. „No v umení nemôžeme zastať v 19. storočí. Treba sa pohnúť ďalej!“

„Súhlasím! Súhlasím, drahý, treba sa pohnúť ďalej. No povedz, čo ti tvoje poviedky naozaj priniesli?“ Peter urazene mlčal. „Konečne dospěj. Ako chceš uživiť svoju ženu, rodinu?“ Stále mlčal. „Chceš písať? Tak píš. Mám kontakty v redakciách, v novinách, v televízii... Hovorila som im o tebe a radi ti nájdú dobre platené miesto. Tak prečo toľko trucuješ?“

„Ďakujem, mama, premyslím si to,“ odvetil rezignujúc.

„Nepremyslíš,“ povedala, akoby odhalila jeho lož.

„Máš pravdu, nepremyslím, a vieš prečo? Pretože z tohto kapitalistického kolosu je mi zle.“

„Nehaň systém pre svoju neschopnosť z neho vyťažiť,“ vyprskla matka.

„Ničomu nerozumieš,“ vyplul jej Peter do tváre. „Môžem snáď za to, že literatúra je v tomto svete podhodnotená a braná za akúsi zábavu nehodnú odmeny, až kým nevidieť hotový, konzumovateľný výsledok?“ Vtedy sa pozrel na profesora, ktorý bol v tej chvíli ideálnym

prostriedkom pre porovnanie a objasnenie jeho abstraktných myšlienok. „Neurazte sa,“ riekol mu, „ale v čom je veda iná od literatúry? Rieši zásadnejšie otázky? Pomáha ľudstvu? Nie vždy. Veda je predsa tiež sústavný proces a ľuďom, ktorí sa vedou zaoberajú, trvá mesiace, často i roky, kým dôjdu ku konkrétnemu výsledku – a ten, ten môže, no nemusí byť hodný vynaloženej práce. Skrátka prešlap. No odrobenú prácu majú zaplatenú. Slabá útecha, no aspoň neumrú od hladu.“ Pristavil sa a položil otázku, ku ktorej celý ten čas smeroval: „V čom je veda hodnotnejšia od umenia? Že je definitívna, merateľná, stojí na vzorcoch? Keby ste za svoje bádanie nepoberali plat, neplavili by sme sa na rovnakej lodi? Nerobíme ten istý výskum, i keď na svojom ihrisku, no ani na jednom neexistuje záruka, že prinesie prevratný objav?“

Profesor sa postavil a bez výraznej emócie vyslovil niečo, čo bolo jeho povahe blízke.

„Máš pravdu. Veda je k ničomu!“ zahlásil a k tomu ešte dodal: „Nič nie je absolútne a všetko zostáva absurdné...“

Matka sa pri tom urputne dlhom a únavnom monológom zadívala na svojho syna a každým novým slovom žasla viac a viac nad jeho naitivou. Pravda, otázne je, nakoľko ho vôbec počúvala – tieto jeho výlevy a postoje už poznala, nepotrebovala to počuť znova. Hneď, ako dohovoricel profesor nato impulzívne vyskočil s vyhlásením, že veda je k ničomu, stiahla svojho druhu za sveter (ten si ho vzápätí rukami uhladil), zadívala sa na Petrovu ružovú kravatu, potom do jeho tváre a opäť, akoby nenadväzujúc na predošlé hovory, riekla:

„No pozrite naňho, ako mu to sluší! Hotový herec. Áno, čoby nie, uistila sa. Stačilo by, keby sa o seba viac staral a popracoval by na sebe, pokojne by mohol hrať v seriáli.“ (Matka tam má predsa ľudí.) „Nieкого celkom významného a inteligentného!“ Na moment sa zadržala, znova sa pozrela na kravatu – tentoraz už s výraznou nechutou – a dodala: „Pochopiteľne bez tej príšernej kravaty.“

„Čo tým myslíte?“ ozvala sa Oľga dotknuto.

„Ach, áno, Peter mi spomínal, že aj vy hráte,“ odvetila matka. „A ako sa vám darí? Platia dobre?“

„Myslela som tú kravatu. Čo vám na nej vadí? To ja som mu ju vybrala!“

„Ale o nič nejde. Len tá farba...“ povedala matka a stíšeným hlasom dodala už len pre Petra (počuli to všetci): „A ako ju máš, prosím ťa, uviazanú? Takto sa predsa kravaty nenosia...“

To pochopiteľne Oľgu dopálilo, keďže kravatu *svojmu* mužovi nie-

len vyberala, ale aj uviazala. No čosi ju napriek tomu naplňalo spokojnosťou, ktorá ju týmto večerom viedla ďalej.

„Podľa mňa by človek ako on nemal kravatu vôbec nosiť,“ ozval sa na to všetko profesor.

„Čuš! Nič také,“ zahriakla ho matka. „Kravata z neho robí muža – môjho syna. Ale, teda, iná...“

Peter sa znova rozčúlil, vyskočil z miesta a odtláčajúc sa od zarytých pästí v stole, odvetil nervóznym a nasilu stíšeným hlasom:

„Pozrite,“ pousmial ako blázon a pokračoval, „pokiaľ si tú kravatu rozviažem a odhodím, podvolím sa tu profesorovi, pokiaľ si ju vymením za inú a uviažem novým uzlom, podvolím sa zasa matke, a pokiaľ si ju nechám tak, ako je, skľúčia ma predstavy Oľgy. Takže mám vôbec na výber? Ani jedna možnosť nie je správna ani pravdivá. Jediné, čo by som s tou kravatou mohol spraviť je, že si ju prehodím poza chrbát, uviažem o kľučku dverí a miniatúrnym odrazom od špičiek sa na nej obesím.“

Matke vypadla z rúk vidlička, profesor s Oľgou sa možno chystali dačo namietnuť, no Peter im to nedovolil.

„Ale neurobím to,“ dodal, „som príliš slabý, aby som to dokázal spraviť.“ A myslel pritom na profesorov výrok: *Nič nie je absolútne a všetko zostáva absurdné*. Na chvíľu sa zamyslel a potom spustil dlhú reč, ktorú akoby si bol vopred pripravil: „Viem, že už nikdy nebudem malým chlapcom, ktorý vydrží hodiny hľadieť na rozkvitnuté čerešne, a rovnako viem, že už nikto sa na mňa nepozrie tak, ako na toho chlapca, v ktorom vidí každý to isté. Viem, že tento obraz, ako i jeho dušu už dávno zotrelo vedomie s rozumom práve tak, ako zotiera život z orgánu nevítaný nádor, ktorý mu možno ešte načas dovoľí žiť a zachovať jeho jedinečnosť, no napohľad ho nikto nespozná, nepochopí jeho podstatu.“ Zastavil sa, skontroloval svoje znudené publikum, no napriek tomu (alebo skôr práve preto) akoby s úľavou či s istým zmierením pokračoval: „Budem skrátka iba prežívať deň po dni v ich zdĺhavosti a zaradom prijímať, čo mi každý z nich prichystá. Zmierim sa so súdmi a chválami druhých, nech budú akékoľvek, budem pracovať od rána do večera vo vysoko platenej práci, prestanem trucovať, zahodím všetky svoje princípy a vymením ich za všednú každodennosť a istotu a zabudnem! Zabudnem, až pokým nepríde posledný deň, posledná hodina a minúta, keď budem len bezvládne ležať a vtedy, vtedy uznám, že som mohol žiť inak, že som mohol byť šťastný a veselý, že tá práca a všetky plány boli aj tak na nič, pretože iba prekry-

vali ľudskú absurditu obrovskou kravatou. To všetko pod ňu dokonale uschovám pred vonkajším svetom, a keď bude čas, vtedy si to so slzou v oku pripustím a niekto vedľa mňa sa pousmeje nad mojím nešťastím – lebo i on prežije ten istý život –, a potom prevezme môj údel a celý svet mi odpustí.“ Vtedy schytil kravatu obviazanú okolo krku a rukou ju ťahal k svojim hosťom a nakoniec i k Oľge. „Je to takto dobre?!“ kričal na všetkých. „No tak! Berte si ma!“

Hostia s Oľgou na Petra iba bezprizorne pozerali, živili rovnako trápne ticho, ako to, ktoré nastalo po Oľginej zdvorilostnej otázke, a v mysli bežalo každému niečo celkom iné. Matka si po synovom výleve sústavne opakovala svoje životné krédo, profesor bol hrdý, že Peter v príhovore použil slovo *absurdita*, čím mu opäť zjavne prejavil priazeň a náklonnosť, a Oľga sa prosto len tešila, že napriek tomu, ako tú ružovú, rozgajdanú kravatu nemal rád (tak, ako ju nemala rada ani jeho matka), ešte vždy ju nosil uviazanú okolo krku a nemal najmenší záujem si ju napraviť či nebodaj zvliecť.

Všetci ďalej mlčali (akoby si myšlienky vymieňali len cez oči) a Peter sa vďaka tomu, ale i vďaka svojmu monológovi do prázdna, cítil každou sekundou trápnejšie.

„Sedzte,“ povedala napokon Oľga vstávajúc od stola a nakladajúc na seba taniere pokryté omáčkou a zvyškom knedlí, „prinesiem ešte múčnik.“ A po pár krokoch sa jej chudé nohy ukryté pod sukňou stratili v šere rozvoňanej kuchyne.

MATEJ RUMANOVSKÝ (nar. 1994, Trenčín) vyštudoval žurnalistiku na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. Popri štúdiu pôsobil v spravodajských médiách, potom v reklamných agentúrach a po celý čas sa venoval i vlastnej tvorbe. Od roku 2020 pôsobí a tvorí tiež pod hlavičkou umeleckého zoskupenia Cult Creative. Dosiaľ publikoval v literárnych časopisoch Dotyky a Romboid. Aktuálne dokončuje svoj prvý román, ktorého napísanie podporili Fond na podporu umenia a Nadácia Tatra banky a ktorý vyjde v priebehu tohto roka.